

Leidende gedachte: Goddelijke Liefde (Gaudete)

Eerste lezing

Corpus Hermeticum, Openbaring van God aan een ziener, door Poimandres (Traktaat 1, hoofdstuk 12, 14 en 15).

De Vader van alle dingen, de Geest die Leven en Licht is, bracht de Mens voort die aan hem gelijk was.

Hij beminde Hem als zijn eigen Kind, want de Mens was zeer schoon, daar hij het Beeld van de Vader droeg. In feite beminde God dus zijn eigen schoonheid. Hij droeg alles wat hij zelf gemaakt had aan de Mens over.

En Hij die de macht had over de wereld van de stervelingen en de redeloze dieren, boog zich voorover door het samenstel der sferen, brak door het hemelgewelf heen, en toonde aan de lagere natuur de schone gestalte van God. Toen de natuur zag, dat Hij onuitsprekelijk schoon was en de hele werkingskracht van de Bestuurders de gestalte van God bezat, glimlachte zij van begeerte, daar zij het spiegelbeeld van de aller-schoonste gestalte van de Mens in het water zag en zijn schaduw op het land waarnam.

Toen God nu in de spiegeling van het water zag, dat de mens een gestalte had die met Hemzelf overeenkwam, werd Hij verliefd en wilde op die plaats wonen.

Wens en realisering vielen samen en Hij verbleef in de redeloze vorm.

De natuur van haar kant ontving haar Geliefde en omvatte Hem geheel. En zij verenigden zich, want zij waren minnaars.

Daarom is de mens als enige van alle levende wezens op aarde tweevoudig: sterfelijk krachtens zijn lichaam, onsterfelijk krachtens de ware Mens.

Tweede lezing

Het Evangelie volgens Filippus (Codex II, Boek 3, pagina 77 en 78, strofe 86).

Geestelijke liefde is als wijn en geur.

Allen die ervan genieten worden ermee gezalfd.

En ook genieten zij die in de buurt zijn zolang de gezalfden in hun omgeving vertoeven. Want als de gezalfden zich van hen verwijderen, zullen de niet-gezalfden, die slechts in hun buurt waren, in hun kwade geur blijven.

De Samaritaan gaf de gewonde niets anders dan olie, die niets anders is dan zalf. Deze genas de wonden, want 'de liefde bedekt vele zonden'.

Overweging

In een donkere nacht
hunkerend, ontvlamd in liefde,
o gelukkig overkomen!
Ging ik ongemerkt naar buiten,
reeds lag mijn huis in rust

Het zijn woorden gesproken door een Ziel, die God gevonden heeft. Deze derde zondag van Advent, welke in het teken staan van Goddelijke Liefde. Gaudete komt uit het introitusgezang. "Verheugt u altijd in de Heer, ik herhaal het, verheugt u!". Verheug je, het Licht is aanstaande, het schijnsel van dat Licht kun je al zien, zoals de bijzondere kleur van deze zondag laat zien. Het vuur van de Heilige Geest neigt zich naar ons toe. Het breekt door de paarse kleur van voorbereiding door.

In de eerste lezing zien we dat dat verheugen niet alleen van ons komt. "En Hij boog zich voorover door het samenstel der sferen, brak door het hemelgewelf heen, en toonde aan de lagere natuur de schone gestalte van God. De natuur glimlachte van begeerte toen ze het spiegelbeeld van de aller-schoonste gestalte van de Mens zag. Toen God nu in de spiegeling van het water zag, dat de mens een gestalte had die met Hemzelf overeenkwam, werd Hij verliefd en wilde op die plaats wonen." Er spreekt hier een wederzijdse aantrekkingskracht tussen God en zijn schepping en andersom. De ziel hunkert naar de schoonheid en grootsheid van God, en God hunkert naar zijn schepping.

De donkere dagen voor Kerst zijn symbolisch voor de voorbereiding die de ziel moet gaan voordat zij God kan

ontmoeten. In die voorbereiding moet de ziel de ketenen verbreken met het aardse, met de zintuigen, compleet leeg gemaakt worden. Een proces waarbij de ziel kan twijfelen, waar het niet meer kan vertrouwen op zijn redeneringsvermogen, zijn herinneringen, zijn logica. Vertwijfeld in het donker. Op dat moment als de nacht op het donkerst is, is daar de uitgestoken hand van de Heilige Geest, voor steun en bemoediging om niet af te haken, maar door te zetten op deze weg.

Doordat de zintuigen verduisterd worden, kan de ziel op weg gaan, ontsnappen aan de ketenen die haar met de wereld bint, niet om halverwege terug te keren naar wat bekend is, maar door te gaan. Zo kunnen we de ziel ook horen in gezang 184, enerzijds smekend en anderzijds toch vol vertrouwen:
*O leid mij, roep mij, help mij en steun mij tot het laatst,
terwijl ik tracht te treden waar Gij uw voeten plaatst
En als ik dan tot 't einde naar kracht U heb gediend,
neem mij dan aan in liefde mijn Meester en mijn Vriend.*

Smekend in het *leid mij, roep mij en help mij*, zo vol van vertrouwen dat aan het eind van die weg de ziel wordt aangenomen in Liefde. Dat God in haar Christus geboren doet worden. In die duistere nacht, waar het schitterendste Licht wordt geboren, o gelukkig overkomen!, Verheugt U.